

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

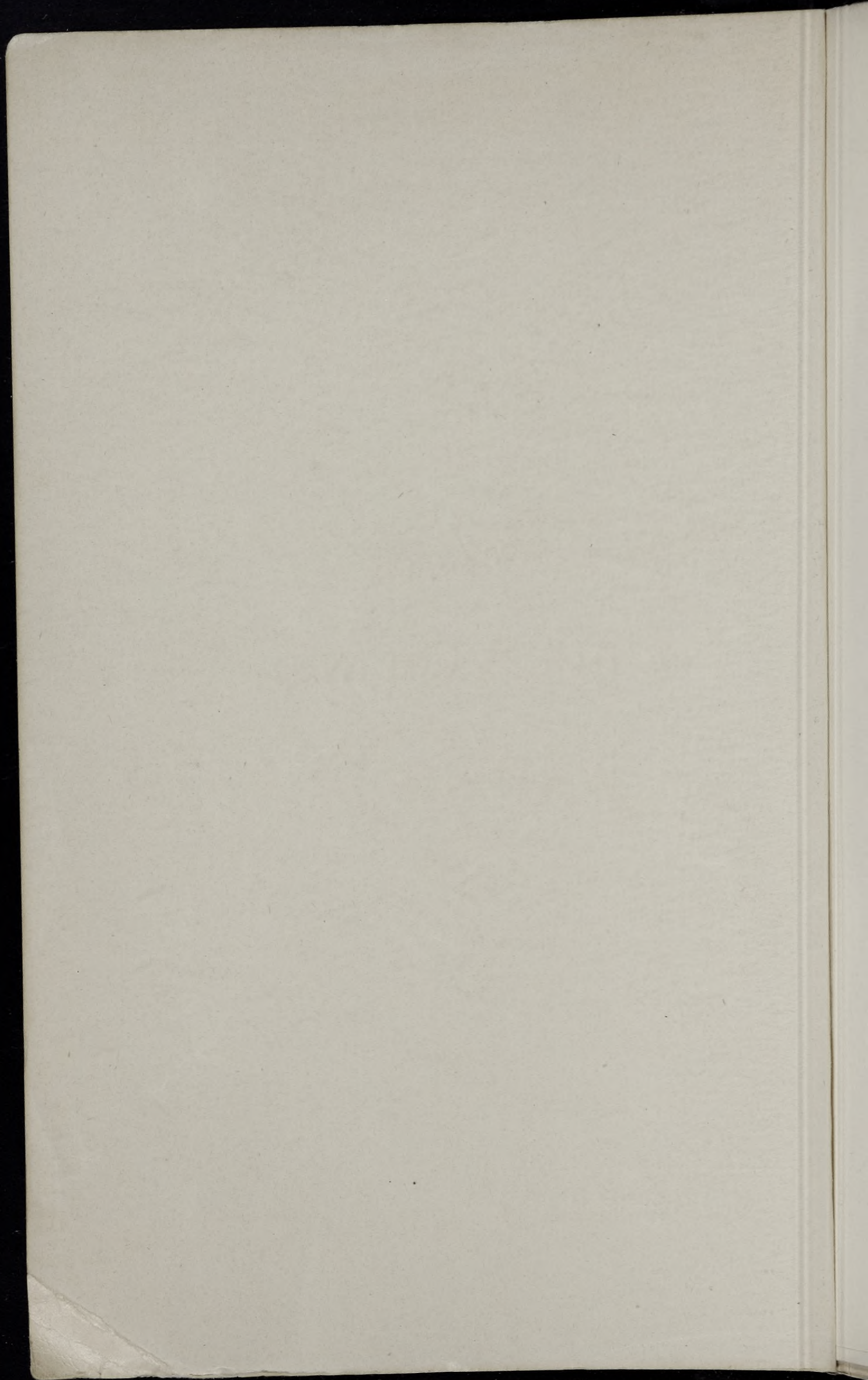
LOTTEN VON KRÆMER

Vitt.
L.
(Vitt.)

TILL
INGEBORG
OCH
ANDRA DIKTER

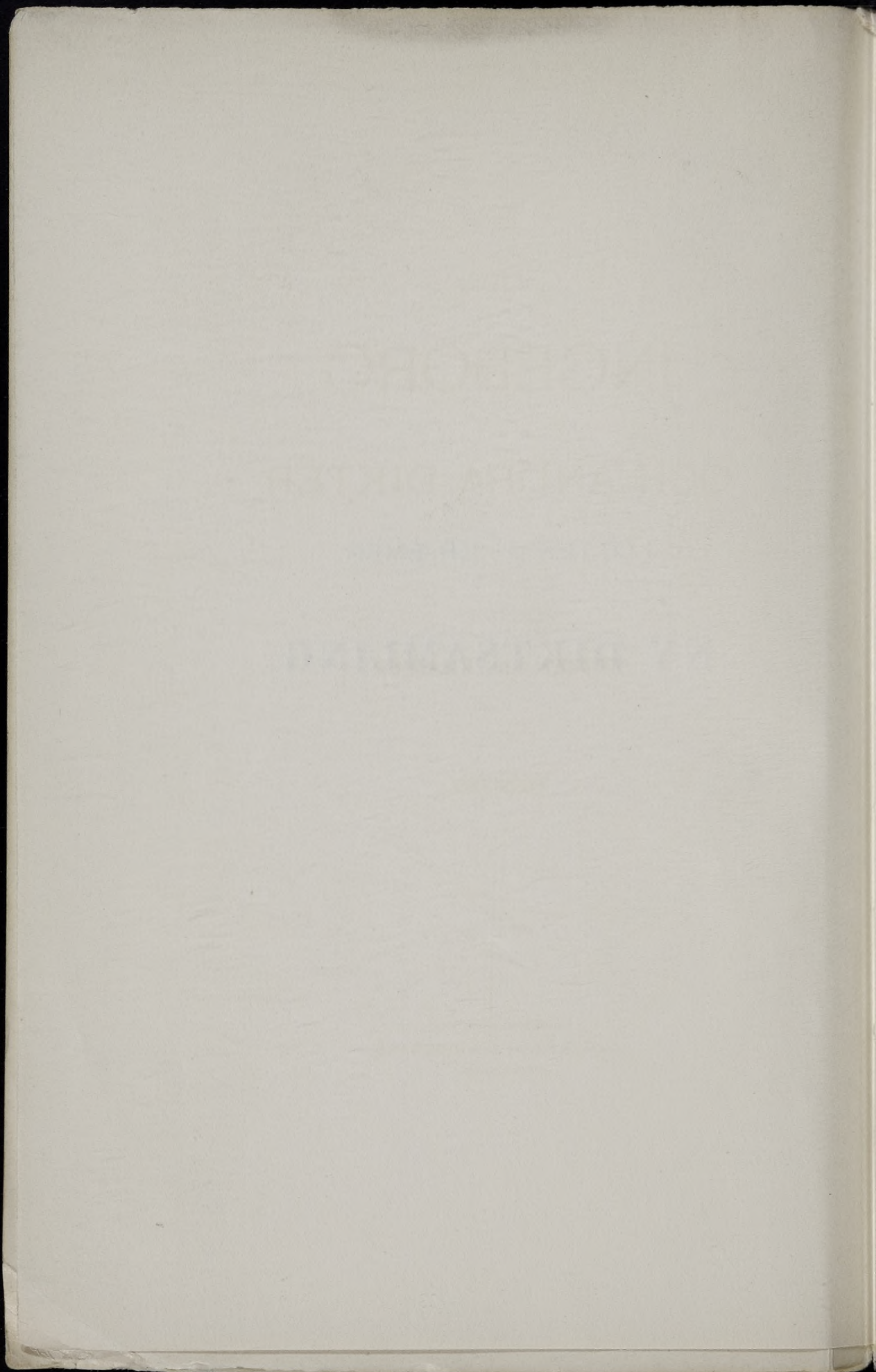
UNIVERSITETS
BIBLIOTEKET
LUND.

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND
STOCKHOLM

LOTTEN VON KRÆMER

NY DIKTSAMLING

TILL
INGEBORG
OCH ANDRA DIKTER

AF

LOTTEN VON KRÆMER

I DISTRIBUTION HOS
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND
STOCKHOLM

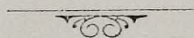
INGEBORG
OGH ANDRA DIKTER

IDUNS TRYCKERI AKTIEBOLAG, STOCKHOLM 1897.

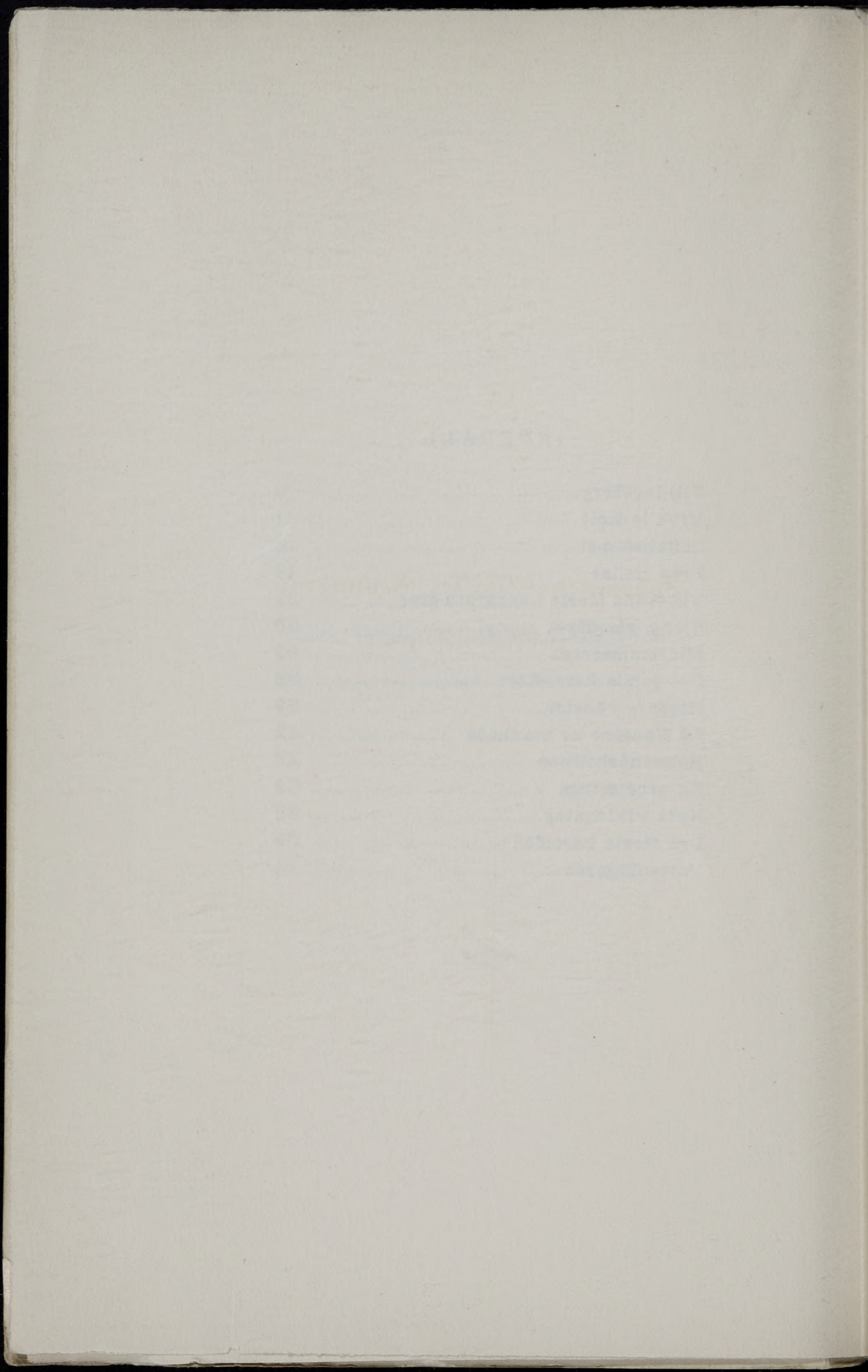
PAPPERSLEVERANTÖR: GRYCKSBO BRUK.

INNEHÅLL.

Till Ingeborg	9
Vive le Roi!	11
Sofiahemmet	15
Från Hellas	19
Vid Anna Maria Lenngrens graf	22
Sjung, sångfågel, sjung!	26
Midsommarregn	32
Det gamla herresätet	35
Höger — vänster	39
Då Nansens ur stannade	42
Helgeandsholmen	46
En arbetsstuga	52
Nytt vikingatåg	56
Den första härolden	59
Vattenbägaren	61

Inkomsten tillfaller Konungens
jubileumsfond.

8

Till
Ingeborg.

Från Danmarks ljusa, gyllne öar,
välkommen, unga furstebrud,
till klara älfvar, blåa sjöar
och berg i dunkel furuskrud!

Hvad Nordens saga skönast gömde
som hjältelön i fridfull hamn,
och svenska sångmön ljufvast drömde
oss möter i ditt kära namn.

Välkommen hit till trogna fränder
och tusen minnens varma härd!
Ett kärleksband kring trenne länder
du knutit med din bröllopsfärd!

I dina blickar mot oss strålar
en vårlig glans, så ljus, så klar,
och när du nalkas, hoppet målar
i rosenfärg vår framtids dar!

För tro på dygdens segerlycka,
på hjärtefröjd, som ingen sorg
i lifvets strid kan från oss rycka,
välkommen, ädla *Ingeborg!*

Vive le roi!

2 mars 1895.

Kungen kommer hem i dag,
hem från broderlandet,
med allt kif han haft fördrag,
fick så, huld, ett öfvertag,
återknöt så bandet,
gaf sitt valspråk nya skäl:
»*Brödrafolkens väl.*»

Stockholm strålar som en brud
vid sin brudgums möte,
flaggor, vimplar, blomsterskrud
sända redan glada bud,
att till trofast sköte
snart hon sluta skall i frid
landets far, så blid.

Sällan så man skynda såg
till centralstationen
män och kvinnor, hög och låg
bida kungens extratåg;
och åt *unionen*
alla nu på skilda vis
gifva segerpris.

Som ett haf af hufvud blott
hela planen svallar.
Tåget nu stationen nått
hälsadt stolt af styckeskott
ifrån »Holmens» vallar,
och hvar blick det budskap bär:
Nu är kungen här!

Från kupén han stiger ned
spänstigt på perrongen,
väsäll såsom är hans sed,
och från högtidsklädda led
ljuder hyllningssången;
så som blott för *vår* monark,
hjärtedjup och stark.

Men i dag som aldrig än
klinga hymnens toner,
varmt som ifrån vän till vän,
rikt, som trängde fram i den
jubel från millioner
med mångtusenstämmigt »hell!»
från palats och tjäll.

Nu i flyende minut,
följd af rikets fäder,
ståtlig ibland mängden ut,
mött af dånande salut,
suveränen träder,
blottar nådigt, där han står,
hjässans silfverhår.

Och bland Sveriges folk hans röst
klar som malmen ljuder,
träffar full af kärleks tröst
hvad i alla svenska bröst
innerst mäktigt sjuder,
hvad oss oupplösligt band
vid vårt fosterland.

Åter i sin hufvudstad
blicken söker alla!
Vimplar vaja rad vid rad,
från balkong och ballustrad
blommor regna, ropen skalla:
Kungen kommer, hell, hurra!
Vive le Roi!

Sofiahemmet.

Att lindra nöd, att trösta sorg
och tända tro på Gud
steg ned ifrån vår kungaborg
så månet kärleksbud;
men mera segervisst och tryggt,
mer lyst af framtidshopp
mig intet syntes än det, som byggt
Sofiahemmet opp.

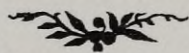
Hur fridomhvärfdt, hur sabbatsskönt,
det lyfter sig mot skyn
på höjden där af björkar krönt,
halft gömdt vid skogens bryn!
Hur jublande där trasten slår
sin drill från lummig gren,
hur likt en fläkt af ständig vår
där susar frisk och ren!

Jag såg en sjukling föras dit,
en tård och blek gestalt,
det var som bibelns sammarit
där hade ordnat allt.
Hvad kristlig kärlek i förbund
med läkekonst förmår,
där såg jag — denna andaktsstund
ej ur mitt minne går.

Af hulda händer buren ömt,
af klara blickar mött,
det var som om han smärtan glömt,
kännt hoppet återfödt.
I luftig sal, på snöhvitt bädd
snart log han barnagladt. —
Bredvid, i enkla dräkten klädd,
sjuksystem troget satt.

Hon tydde strax, förstod så väl
hvar önskan i hans drag,
gaf ro och stillhet åt hans själ
med ödmjukt, lugnt behag,
och som en vän så hjärtegod,
professorn kom och gick
med bud om helsa, kraft och mod,
med tröst i ord och blick.

Hvart jag mig vände, hvart jag såg
i denna kärleksvärld,
ett återsken där utbredt låg
af älskadt hem och härd.
Där ljud så mild, så undersam
i hjärtesympati
en hviskning från Betesdas damm
»Vill du helbregda bli?»

Från Hellas.

Nyss när mången vikingsättling styrde hän till
Hellas strand,
att som förr i frihetskampen räcka hjälpsam bro-
dershand,
drogo med den tappra skaran äfven tappra sköld-
mör ut,
ej i brynjor dock och hjälmar, ej med ljungelds-
lika spjut.

Ädel, helig mänskokärlek brann i deras blickar
klar
och försoningstecknet, *korset*, som emblem bar en
och hvar,
tysta, i noviseskruden, utan larm och utan prål
såsom systrar sina bröder följde de till stridens
bål.

Där dess rökmoln tätast lågo, ångestropet hem-
skast ljud,
vid kanondån, i granatregn, öfverallt, där plikten
bjöd,
utan fruktan fram de gingo, som vid hemmets
lugna härd,
att barmhörtighetens säde utså på sin dystra färd.

Och hur långt i stridens vimmel sträcktes deras
hjaltestråt,
i sitt ädla värff de skilde vän och fiende ej åt,
så bland turkar som bland greker, när och hvar
en sårad föll
Röda-Korsfalangen syntes, och sin flagga upprätt
höll.

Och när krutets åskor tystnat, den falangen käm-
par än,
och när allt i spillror slagits, fred ej ännu skän-
kes den,
lasarett och sjukbaracker äro nu bataljens fält,
där bland lidanden och kvidan nu dess högkvar-
ter är ställdt.

I Atén, kanske där fordom glänste Stoas pelarsal,
och Demostenes, den store, hållit inför folket tal,
bland cypresser och plataner nu en lång kasern
man ser,
öfver porten sakta svajar Röda Korsets strids-
banér!

Följ mig, följ mig dit i kvällen, främling från den
höga Nord,
här på kärlekskampens valplats helsar dig din
fosterjord,
här bland raderna af bäddar, Röda Korsets sköld-
mör gå,
böj dig vördnadsfullt, du känner deras ögon, klara,
blå.

Det är mildt Birgitte-skimmer öfver dessa fromma
drag,
klang af Liten Karins toner här i ödmjuk rösts
behag,
Blendas mod som än du möter, men i högre, he-
lig strid,
genomträngdt och genomluttradt af *Sofiahemmets*
frid.

Ud Anna Maria Hennngrens graf.

Efter minnesvårdens reovering.

På Klara skuggrika kyrkogård,
då dalande höstsol där drömde,
än här, än där jag skred till en vård
med undran, hvem griften gömde.
På mången vittrande, svartnad sten
jag stafvade namn, som för längese'n
vårt brådskande släkte glömde.

Till svenska skaldedrottningens graf
så stegen till sist jag vände.
Bekransad och fri ifrån mossa och laf,
den en livvets helsning mig sände.
På världen, där rest som segerlön,
ljuft log hennes bild, så ungdomligt skön,
som om tidens makt den ej kände.

Jag tacksam tänkte: som här din bild
du ler mot oss ännu i sången,
så klassiskt ädel, så huld, så mild...
en skalk af gratier fången.
Så mot mig ock trädde i barndomens dag
i evärdliga »Skaldeförsök» dina drag.
Hvad gör dig den tid, som är gången!

Än äger din målning en färg så varm
från tjusarkonungens dagar.
Ditt tidehvarfs trolska flyktiga charme
ännu dina toner ledsagar.
Dess döende doft fick ett lifselixir
i din olympiskt glada satir,
som de trumpnaste miner förjagar.

Ännu för den nobla grefvinnans »Porträtt»
af vördnad vi sjunka till jorden.

»Juliana, glöm aldrig din adliga ätt» —

O hvem kan förgäta de orden!

Hvem lyss ej till slamret i prestgårdens kök,
hvem gläds ej med pastorn åt nådigt besök;
och pastorskans triumfer vid borden.

Och »Råden till Betty» förklara också
din kvinnlighets adel, du dyra —
en lek ej med dansande fläkt i det blå,
men en kostbar skänk af din lyra,
en känslig kompass, som i tredje led
kan Bettys systrar på velociped
lära rätt genom världsvimlet styra.

Hvad skälmska löjen, hvad ystert glam,
och hur starka din andes vingar!

Hur fjärilslätt ditt epigram

i vårens lunder där svingar!

Ja, i själfva sarkasmen, att ej dess sår
för djupt må svida, du torkar hvar tår
och Hebes nektar bringar.

Du älskliga härold från skönhetens värld,
den evigt strålande unga,
så tag då vår kärleks- och tacksamhetsgård
och lär oss som du att sjunga!
En minnesvård i vårt hjärta du har
med din bild lika huld, lika solljus och klar,
hur än tidernas moln hänga tunga.

Sjung, sångfågel, sjung!

Tillbaka till Norden från främmande land
en sångfågel hunnit till Mälarens strand,
när vindarne slogo
till dans sina strängar,
och vårblommor logo
på grönskande ängar;
när spiran var krossad
för drifvornas kung,
och dällden, förlossad,
bad solig och ung:
sjung, sångfågel, sjung!

Men tyst satt den lilla i morgonens sken,
så arm och så sorgsen på gungande gren.

Han hörde ej bruset
där nere i dalen.
ej hviskande suset
från björken och alen ;
han märkte ej vinken
från källornas brädd,
han såg ej att brinken
i sippor var klädd —
satt ensam och rädd.

Då flög öfver nejden på vingar af guld
en kärlekens ängel, så blåögd och huld,

nedsänkte sig stilla
ur skyn emot stranden
och lyfte den lilla
på snöhvita handen.

»Hvad vållar», han sade,
»min älskling, ditt tvång?
Var vägen du hade
för tröttsam och lång?
Hvi tystnat din sång?»

»Du gode», då kvittrar den lilla till svar,
»ej vägen var längre än vingen mig bar.

Vi styrde från Söder
hitupp allesamman,
så systrar som bröder,
med jubel och gamman,
till hafs vi oss lyfte
högt öfver hvar båt,
vi visste vårt syfte,
vi kände vår stråt
och skildes ej åt.

När så Appeninernas höjder mot skyn
vi sågo och nådde lagunernas bryn,
vi sänkte oss neder
så nöjda och glada
att tröttade leder
i hafsskummet bada.
Där stillhet så fager
kring strandbrädden låg
i skuggan af lager,
dit drog oss vår håg,
till skimrande våg.

Men lömskt sig där smög då försåtet omkring
och lockade in oss i osynlig ring:

på limstruken vagel
vi fastna, vi snärjas,
af hvinande hagel
vi sargas, vi härjas.
Ur hela vår skara
en gles liten tropp,
en hundradel bara,
i villande lopp
blef räddad hitopp.

Och därför jag sitter så slutet och still,
och därför jag vågar knappt höja en drill

bland klarögda bäckar,
som här till mig blicka,
bland buskar och häckar
som vinka och nicka.
Jag kan icke glömma
på gungande kvist
de tusende ömma
kamrater jag mist —
se'n jag var här sist.»

Så kvittrar sångfågeln så sakta, så tyst
på strålande finger upplyftad och kysst.

Men ängeln den höga,
den himmelska stilla,
med glänsande öga
hörs svara den lilla:
»Min älskling, jag känner
din sorg och hvart slag,
som dräpt dina vänner
se'n skapelsens dag,
dem räknade jag.

Förgät hvad du lidit, höj åter din röst!
Jag ilar med bud till det ädlaste bröst,
som andas på jorden
i människovärlden,
från söder till norden
att skydda på färden
er alla, att ägna
er vänskap och tro,
att vårda och hägna
i ljufvaste ro
ert fridfulla bo.»

Så talte den häröld från paradislund
till klagande siska vid speglade sund.

Och högt öfver vågen
på bländhvita vingar
som pil ifrån bågen
mot landen han svingar,
där skönheten sömmar,
af silke sin skrud
i sorglösa drömmar,
dit bär han sitt bud
från kärlekens Gud.

Skall ängeln väl segra i helig mission,
du, värnlösas värn på Italias tron,

regina Margherita?
Hans helsning du hörde,
din liljehand hvita
hans lockar berörde.
När får han förklara
vid björkkransad fjärd
att fri från all fara
från dårskap och flärd
går sångfågeln färd?..

Midsommarregn.

Æj en molntapp. Solen glöder
sommарbranden grymt föröder
ängens äring, odlarns hopp;
källans flöden sina,
blad och stjälk förtvina,
rosen sänker vissnad knopp.

Åkerrenen afbränd blifvit,
hvarje löfte våren gifvit
i den unga arlaväkt
bleknadt är och brutet,
slocknadt, taggomslutet,
af ett askgrått damm betäckt...

O hur likt ett kärt, begåfvadt,
älskadt barn, som tidigt lofvat
vinna härlig framtidslott!
Solen brodden svedde,
hvarje anlag ledde
till en långsam dödskamp blott. —

Så i brännhet torka tänkte
jag en junidag och sänkte
modlös tröttadt hufvud ned.
Mig ett dödt Sahara
tycktes världen vara,
minsta mask på marken led.

Plötsligt midt i middagsstunden
svartnar hela himlarunden,
och från skogens dunkla bryn
snabbt och hotfullt skjuta
mörka moln och sluta
allt i töcken för min syn.

Klara blixtar flamma, ljunga,
åskor rulla, dofva, tunga,
fjärran genom rymden hän.
Lunden mäktigt susar,
sommarskuren brusar,
svalkar torra fält och trån.

Se hur tvagna, se hur gröna,
vårligt friska, vårligt sköna
nu de stå i daggens bad!
Och hvar sammetstufva
offrar tacksamt ljufva
dofter, klädd i nya blad.

Aldrig vill jag mer förglömma,
att vår kraft vi fåfängt tömma
utan högre stöd och hägn —
att vårt lifs förhoppning
är en vårdagsknoppning,
som behöfver himlens regn.

Det gamla herresätet.

Så stolt och förnämt där sågs det höga slott,
bland dungar af björk, af syrén och häggar,
och oräkneliga år det sägs att så det stått,
med flyglar och heraldiskt prydda väggar,
med hjälmar och troféer i kärligt förvar
från minnesrika, hänsosfna stortidsdar.

En ädel släkt där bodde och inbjöd till fest,
när fagrast stodo parkens sköna lindar,
dit kom mången aktad och vidt frejddad gäst,
där flaggan hissades för ystra vindar,
och jakthornet genljöd i skogarnas natt,
och festens facklor lyste på festens hjältar gladt.

Herr grefven var så värdig, grefvinnan så god,
att ofta hon grät med själfva grindstuggumman,
hvar torpare väl spillt för dem gärna sitt blod,
om en gång skulle röras ofredstrumman.
Och unge hans nåd och liten fröken huld,
de hade då hjärtan af renaste guld.

Här trufdes inga sorger, blott gamman och fröjd,
i lägsta koja lyste det så soligt,
och ingen här fanns som ej lefde förnöjd,
som ej med godsherrn språka fått förtroligt.
Men ack, att ej tiden kan nånsin stå still,
att anor och arf icke städse räcka till!

Det började att mörkna vid tidernas bryn,
den gamla tingens ordning var svunnen,
och mången glad förhoppning och mången ljuflig syn
blef en inbillning blott, ett bländverk funnen.
Här kräfdes annat mod än i fädernas tid,
här skreds hän mot brytningars väldiga strid.

I parken fördes upp med all flit en fabrik,
hvars skorsten öfver slottets tinnar räckte,
snart rundt om den tjusande vassbegrönda vik
lokomotivets hjul en åska väckte.

Och se, inom kort, huru människor och allt
sin prägel här skiftat, sin hela gestalt!

Grofsmeder i allén vandra fram utan krus,
förbi svandammen gällt ånghvisslan hviner,
och nejden långt bort i elektriskt ljus
som stjärnhimlens hvalf om kvällen skiner.
Allt rör sig, allt sjuder af feberaktig glöd —
men gamla grindstuggumman är längesedan död.

Den unge herr grefven — hvem kunnat det väl tro! —
som förr blott sågs här rida och jaga,
nu byggt som ingenjör en den vackraste bro,
och ofta själf i spaden ses taga.
Af egen håg han valt sig en maka »utan namn»,
och gamla grefveparet dem öppnat sin famn.

Så allting här förvandlats på blott några år,
och lifvets lust utplånat seklers minne,
igenom nejden susar en fläkt som af vår,
och redligt nit här eldar hvarje sinne,
och är ej poppellunden som förr en gång så skön,
till lycka sann och välstånd här utsåtts rika frön.

Höger — Vänster!

Höger — vänster? Allt det gäller!
Liberal — konservativ?
Hur sig den kompassen ställer
rör vårt hela samhällslif.
Svara, svara, hvilken bana,
hvilken väg dig lyster gå;
välj princip och följ en fana,
ingen här får stilla stå.

Vänster — höger? Ack i längden
slites hvar förmedlingslänk,
utaf massan, utaf mängden,
vi alltmer bero! Betänk:
på sin egen stråt i tiden
drog La Manchas hjälte ut,
men, trots modet, städse striden
fick ett tragikomiskt slut.

Vänster — höger, höger — vänster:
lyder regeln kort och godt,
våra brister och förtjänster
efter den nu mätas blott,
alla dagens skarpa vapen
skänka den alltmer gehör,
ej ens själfva vetenskapen
denna gräns står utanför.

»Rättning vänster!» lösen ljuder
vida kring på dristig stråt. —
»Rättning höger!» — trygghet bjuder
vid försiktig färd framåt.
Sök, hvarthän du dig må vända,
blott det mål hvarpå du tror.
På *din* enda röst kanhända
millioners väl beror.

Vänster — höger! Unga, gamla,
följa denna stridssignal.
Alla världens folkslag samla
sig kring den i val och kval.
Ingen den signaln kan dämpa,
ingen emotstå dess makt.
För dess ära, upp att kämpa,
höger, vänster — oförsagdt!

Då Nansens ur stannade.

Ett dödens rike hvart han såg! —
Sig spöklik hvälfde stelnad våg,
och hejdadt var det djärfva tåg.

En pinsam dager, blek och kall,
sin stråle bröt mot fruset svall,
mot berg af skimrande kristall.

Mot stafven lutad stannar han
och ropar följeslagarn an,
som knappast honom följa kan:

»Min håg nu står till hemmets hård,
ty nya redskap, nya svärd
här fordras oss för längre färd.

Dock fram till polens is, jag spår,
om uti mänskomakt det står,
en gång min lätta skida når». —

I denna rymd, dess dystra natt,
hvertenda ljus, på fästet satt,
hvarenda stjärna slocknar matt.

Men när de blossen tagit slut,
än räknas väderstrecken ut
allt efter timme och minut.

Hemåt skall färden glädtigt gå,
ja, hem till fjäll och fjordar blå! —
Sin kronometer ser han på.

Och spändt han lyssnar ... intet ljud!
Och hans kamrats? Det samma bud.
De — *stannat* deras ur, o Gud!

Liksom en örn han kring sig ser:
nej, ingen ledning himlen ger,
ej väderstreck här finnes mer...

Ett dödens rike, hvart han såg!
Sig spöklik häfde stelnad våg —
Hvarthän bär nu den djärfves tåg?

»Fram», lugnt han säger, »fram, min vän!
Till Norge vägen känns igen,
så länge hjärtat klappar än.»

Och ibland råkar och försåt
de ila hän på ödslig stråt
mot hemmets fjärran kust framåt.

Så nalkas de till sist en strand
och höra likt ett skall ibland...
»Är detta ej Frans Josefs land?»

Hell, räddning vinkar, räddning, hell!
Flyg, budskap, bort till Norges fjäll,
förtälj: Han kommer segersäll!

Men när i töcknig, kall natur
där stannade hans säkra ur,
stod döden vid hans stig på lur.

Dock modets ledning han förnam,
en telning frisk af nordisk stam,
hans stolta lösen lydde: Fram!

Helgeandsholmen.

En skum oktoberafton
jag stod uppå Norrbro,
då dagens arbetstrålar
begannte gå till ro.
Bland slottets djupa skuggor
sitt drömljus månen göt
och nu de milda strålar
i strömmens prismor bröt.

Jag stod vid ballustraden
en stund och såg och såg
mot holmens rikshusbygge
där hotande det låg. —
Så skulle myndig prosa
här segra dock till slut!
jag utbrast och lät blicken
kring stranden sväfva ut.

Du höga, svenska ande,
som reste borgen där
i tid af nöd och armod,
säg oss, hvar nu du är!
I Frithiofs Saga hördes
än dina vingars slag.
Skall här till sist nu hvälfvas
din storhets sarkofag?...

Så stod jag där i minnen
från svunnen tid försänkt,
hvars ära nya storverk
ej ännu undanträngt.
En grafsång lik, ljud dämpadt,
den djupa vågens brus,
och bårtäcksmörk låg skuggan
kring strandens tysta hus.

Då hör jag från strömmen en underfull klang,
så ljuf som från jordiska strängar ej sprang.
Det skimrar, det glittrar vid Mälarens bryn
och stjärnorna tindra så härligt i skyn.

Och Näcken, en yngling, så ljus, så skön,
sin hjässa där höjer och blickar mot ön,
i pärlemorsnäcka lätt vaggad framåt
af Ägirs små döttrar på månbelyst stråt.

Hans hand vid de dallrande strängarne rör,
ett sus som från källor i lunden jag hör,
det växer, det svallar likt forsarnes fall,
det klingar som svärds slag mot sköld af metall.

Och magiskt sig målar, allt längre det led,
vid spelet liksom af juveler en ked,
sjöjungfrurna gunga i underbar glans,
i yrande glädje kring strandsäfvens krans.

Bland multnande löf nu kring udden jag ser
stenkistorna sjunka i bråddjupet ner,
och upp stiger plötsligt som ljuslågan skönt
ett Valhall af rosor och liljor bekrönt.

Där tronar som solen vid himmelens rand
Allfader med spiran i härskarehand,
där nedblickar Frej som i skördarnes tid,
och ljuslockig Balder, så drömmande blid.

Mot hånande jättar i remnande klyft
åskguden där ljungar med hammaren lyft.
På frustande fålar, en glänsande rad,
Valkyrior rida till striden åstad.

Från sviktande Bifrost för berg och för dal
med smattrande horn gifver Heimdal signal,
och gömda i skuggan vid världsträdets stam
de heliga Nornorna tyst blicka fram.

I stjärnbeströdt Alfhem vid sländan af guld
ler strålände Freja så fager, så huld,
och Brage sin glimmande harpa där slår
för Idun, så ljuf som en gryende vår.

Så hölls jag kvar i natten
mot ballustraden böjd,
såg genom töckenslöjan
ljuskrönta fjällars höjd;
och till mitt öra trängde
ett eko fjärran från
milsdjupa skogars susning
och vilda forsars dån.

Jag såg en återspegling
i denna helgedom
af våra furors kronor,
af våra dalars blom;
såg där i bilder formadt
af ädel mästarhand
hvad skönast Saga drömde
vid fager Mälarstrand.

En arbetsstuga.

I dyster, kvalmig storstadsgränd,
där mellan mörka murar
och under nöd, väl sällan känd,
så ofta brottet lurar,
hur mången liten barnafot
går ej en sorglig framtid mot!

Ja, där ur armods skumma vrår,
vid sken af blekgul lykta,
de stackars små du kanske får
se titta fram och — flykta,
om, vägledt af sannskyldigt nit,
du dristar ställa stegen dit.

Dit trädde ock, så mild och god,
en gång en ädel kvinna.
För skygga små hon rätt förstod
att bli en vårdarinna.
Till hennes knä de kommo fram,
en flock, så foglig som små lamm.

Se, ut mot tulln nu deras tåg
styr hän till granskogsvindar!
Snart vinkar dem vid spegelvåg
och bakom gröna grindar
lustfärdens mål på lummig strand:
en stuga med små trädgårdsland.

Och här på denna fridens ort
nu jämte andra skaror
vid vänlig tillsyn barnen fort,
långt bort från stadens snaror,
sig skynda ock, med hjärtat lätt,
till nytta blifva på allt sätt.

Uti en bod en verkstad redts
åt gossar lätt och ledigt,
uti en löfsal satt en krets
små sömmerskor så sedigt.
Och andra med beskäftigt stök
där hjälpte till i smånätt kök.

Här syntes icke dagen grå,
men allt var sol och gamman.
När middagsklockan hördes slå,
de unga fördes samman,
förnöjda öfver hvad där gjorts,
till bön och sång och så till bords.

Må denna lilla mönstergård
med sina knutar röda,
där kring den hvita fönsterbård
snart rönnbärsträden glöda,
ej för vår skull bland blad och blom
stå öfvergifven, tyst och tom!

Långt hellre denna hydda lik
vi mången mer må bygga
vid björkbekransad stilla vik,
vid häggomgifven brygga,
där grändens barn, de arma små,
en fristad undan nöden få!

Nytt vikingatåg.

Se hafvet kring polen, det hemlighetsfulla,
som än ingen nått, huru djärf eller vis,
där böljorna dystra och stygiska rulla
mot stränder, betäckta af tusenårsis,
där midsommarsoln så förunderligt lyser
på minnen af urvärldens plantor och djur,
där allting förbleknar, förkrymper, förfryser,
kringgårdadt af köldens och tystnadens mur!

På blekblåa vidder, där hvalarne frusta,
där isbjörnen ännu allhärskare är,
man skrider att tappert till färden sig rusta
på ett utaf Spetsbergens yttersta skär.
Den blågula flaggan för vinden sig breder,
vår fosterlandskärleks sköna symbol. —
I, forskningens vikingakungar, hell eder!
Än finnes det nordmannaviljor af stål!

I tanken jag vandrat där uppe på stranden,
den sällsamma farkost att noga bese.
Nu allting är redo och höjande handen
står lugn och trygg i gondolen Andrée.
Jag ser det glänsande silket svälla
i vågor så mäktigt som hafvets bryn. —
O, finge som segertecken de gälla,
där seglaren snart styr fjärran i skyn!

Så randas omsider den viktiga dagen,
det fläktar från söder i morgonens stund,
en sabbatsfrid hvilar kring arkipelagen,
och dimmorna flykta från himmelens rund.
I höjden re'n synes kolossen där trona,
med »jordiska band» svagt fästad blott än,
i blånande fjärran han snart skall förtona,
men följas af ropet: välkommen igen!

Välkommen, o ja, se'n bland molnen din bana
i luftoceanen fullbordat du har!
Vi vänta dig åter — mot rymden vi spana
och bida från stjärnorna liksom ett svar.
Och i den oändliga tystnaden höres
ett sus som vid norrskensflammornas dans,
och Ishafvets gnistrande bölja röres
i vårens och hoppets ljusa glans.

Den första härolden.

När midnattssolen drömde i skyn,
en dufva flög öfver hafvets bryn,
Ishafvets, det ödsliga, vida.

Hon flög öfver våg där alkan sam,
hon sköt som en pil genom rymden fram,
och fick ej rasta, ej bida.

Tillbaka hon styrde mot hemmets strand
som arkens dufva till Noas hand,
lät intet sig vilse föra.

Hon flög, hon flög genom nätter och dar,
som om hon känt, att det bud hon bar
för världen var kärt att höra.

Då dyker ett segel ur töcknen opp,
dit vänder hon, gungande gladt, sitt lopp,
allt snabbare dit hon svingar.

Hon närmar sig masten, hon slår en krets
förtroendefullt omkring dess spets
på sjunkande, trötta vingar.

Då ljungar en blix, då skräller en knall,
då störtar ned i vågornas svall
med blödande bröst den lilla.

När skepparn sedan i valkig hand
sitt offer synar — ett silkesband
med inskrift skingrar hans villa.

Han stafvar ihop de runor små:
»Ett bud», han ropar, »ett bud, hallå,
från 'Örnen', som styrde mot polen»!

Men liten härold, af vindarne kysst,
med blödande bröst där hvilar så tyst
i skimret af midnattssolen.

Vattenbägaren.

Fyll med härlig drufva
glimmande pokal
under lefveropen
efter festligt tal,
ädlare jag prisar
dock vid källans rand
vattenbägarn, lyftad
tyst af vandrarns hand.

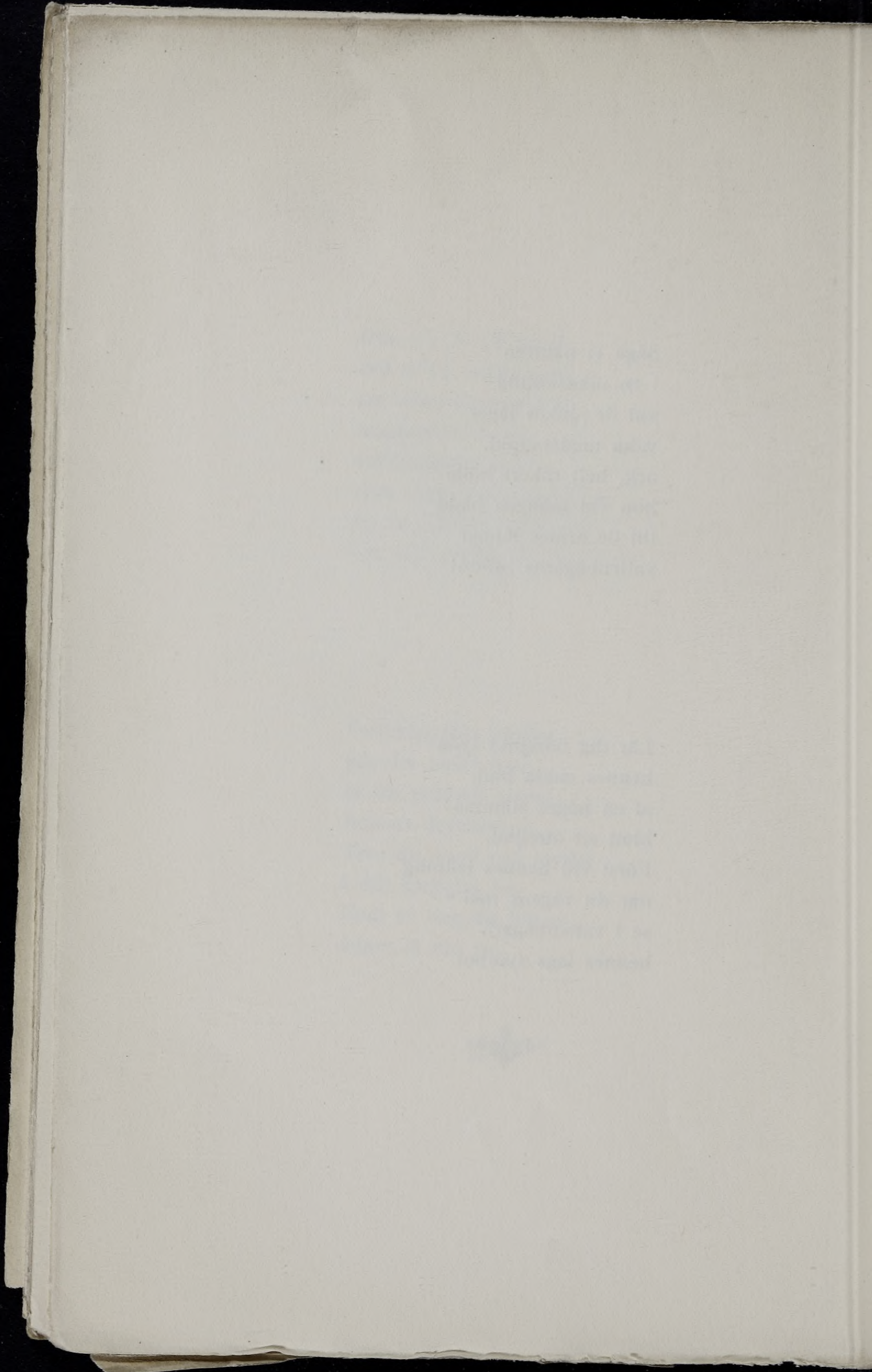
Om ock än så enkel
och af ler blott gjord,
om den endast pryder
dagakarlens bord,
vattenbägarn vinka,
syns mig, mera gladt
än en lättings mjödhorn
om ock pärlbesatt.

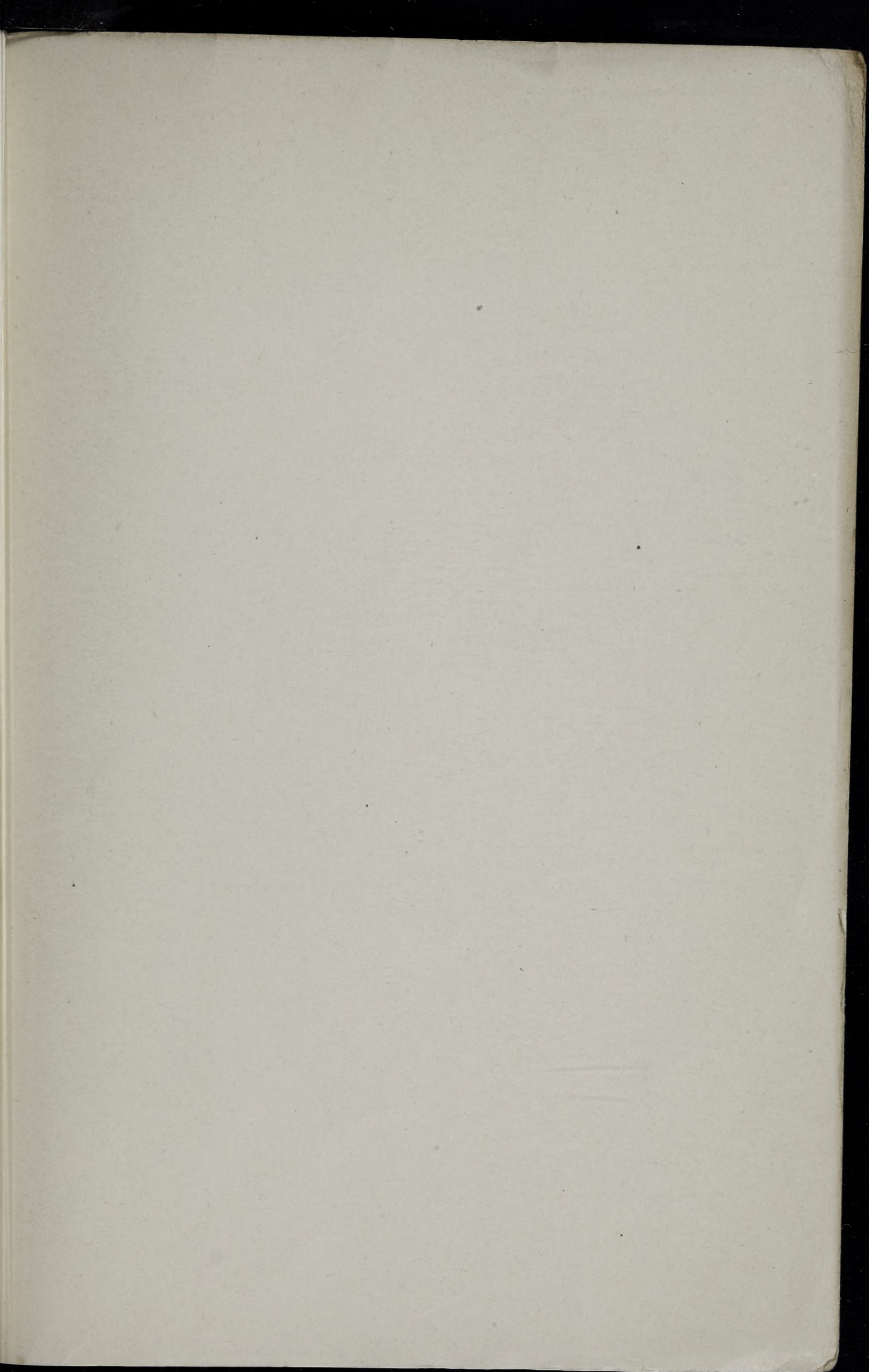
Vattenbägarn, broder,
gör din tanke klar,
är för pröfvad vishet
helsans dryckeskar.
Tror du, mod och styrka
i ditt spritglas bo,
skall en dag du bittert
ångra få din tro.

Såge vi naturen
i en mänskobild
vid de sjukes läger
vaka modersmild,
ack, helt säkert hölle
hon vid mången bädd
till de armes läppar
vattenbägarns brädd!

Lär dig ödmjukt lyda
hennes enkla bud,
af en högre stämma
blott ett återljud.
Först vid hennes ledning
når du vägens mål —
se i vattenbägarn
hennes lags symbol.

PRIS:

Häftad 0: 75

Eleg. inb. 1: 25

